

úřadu z 25. března 1922 č. 13074/I-1, poněvadž jak nař. rozhodnutí se o tento výnos opírá, tak i stížnost na něm stojí.

Podle 3. odst. tohoto výn. přísluší diety těm učitelům na Slovensko přikázaným, kteří jsou mimo Slovensko definitivně ustanoveni na určitém místě nebo kteří mají na území mimoslovenském ve smyslu čl. I. a II. zák. z 9. dubna 1920 č. 306 Sb. definitivu ad personam bez určení služebního místa.

Z tohoto ustanovení jest patrné, že stížnost má, pokud tvrdí, že podle uvedeného výnosu jest učitel bez označení místa na roveň postaven definitivnímu učiteli s vykázaným místem, jen pravdu, pokud jde o učitele, který v době, pro otázku diet rozhodné, tuto definitivu již skutečně má, který tedy v době té byl již ve smyslu čl. II. zák. z 9. dubna 1920 č. 306 Sb. jmenován definitivním učitelem bez určení služebního místa, nikoliv však pokud jde o učitele, kterému ve smyslu tohoto zákonného ustanovení v době té sice nárok na jmenování uvedené vzešel, ale který dosud skutečně jmenován nebyl.

Stížnost, dovolávající se toho, že st-l byl výnosem zsr-y v Praze z 23. srpna 1922 jmenován definitivním učitelem bez určení místa s právní platností od 1. ledna 1918, dovozuje z této zpětné účinnosti jmenování, že měl definitivu ad personam bez určení služebního místa již v době rozhodné a že mu tedy za tuto dobu diety ve smyslu uvedeného výnosu náležely.

Tento názor jest mylný.

Učitel stejně jako státní úředník nabývá jmenováním, správně doručením dekretu místo v hodnostní třídě, do které jest jmenován, na příslušný titul a požitky s touto hodnostní třídou spojené (plat, činovní — nyní místní přídavek). Nabývá tedy těchto výhod při zpětné účinnosti jmenování sice ode dne, kterým byla zpětná účinnost přiznána, to však ne z důvodu, že již v tento den učitelem v určité hodnostní třídě byl, nýbrž z důvodu, že ustanovení tomu byla zpětná účinnost přiznána. Jen v těchto směrech působí zpětná účinnost, nikoliv však také ohledně diet.

Je-li tomu tak, pak st-li diety za dobu prázdnin 1921 nepřislušejí a jest tedy stížnost neodůvodněna, pročez jí slušelo zamítnouti.

Č. 3066.

Zajištění bytů: Podle zák. č. 225/22 nelze byt v budově náležející státu zajistiti ani tehdy, neslouží-li byt ten státnímu zaměstnanci za byt služební.

(Nález ze dne 8. ledna 1924 č. 13.516/23.)

Věc: Hlavní finanční ředitelství v Užhorodě v zastoupení československého lesního eráru proti župnímu úřadu ve Velkém Sevljuši o zajištění bytu.

Výrok. Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Výn. služnovského úřadu v Rahově z 12. října 1922 zajištěn byl na základě § 13, odst. 1. zákona z 11. července 1922 č. 225

Sb. pro přednostu soudu v Rahově, r. z. s. Dra Františka H. v čp. — v Rahově, patřícím lesnímu eráru byt, obývaný dosud tabulárním soudcem Vojtěchem K., který byl služebně přeložen do jiné obce.

Rozhodnutím župního úřadu župy marmarošské ve Velkém Sevljuši z 1. prosince 1922 bylo odvoilání, jež podalo ředitelství státních lesů v Rahově, zamítnuto z důvodů, že jmenovaný byt byl vždy obýván vedoucími okresního soudu v Rahově a ne zaměstnanci státní lesní správy, a že se proto nevztahuje na tento byt předpis § 20, odst. 2. cit. zák., který výrazně předpisuje, že jen ty budovy státní nelze zajistiti, kterých užívají zaměstnanci jako bytů služebních.

Rozhoduje o stížnosti hlavním finančním ředitelstvím v Užhorodě v zastoupení čsl. lesního eráru do tohoto rozhodnutí podané, řídil se nss následujícími úvahami:

Z obsahu napadeného rozhodnutí vychází na jevo, že žal. úřad vycházel z právního názoru, že podle § 20 zák. z 11. července 1922 č. 225 Sb. jsou ze zajištění ve smyslu § 13/1 téhož zák. vyjmuty byty nalézající se ve státních budovách toliko v tom případě, užívají-li jich zaměstnanci jako bytů služebních.

Naproti tomu hájí stížnost právní názor, že dle cit. § 20 nemohou býti byty ve státních budovách vůbec předmětem zajištění ve smyslu uvedeného § 13, odst. 1.

Panující bytová nouze postihuje státní správu také tím, že pro obtíže bytové nelze často provést obsazení míst, jakého vyžaduje zájem služby. Aby těmto obtížím čeleno bylo, aby zaměstnancům státním a železničním poskytnuta byla možnost přes přítomné nedostatky bytové nerušeně se věnovati svým povinnostem a aby k tomu cíli zejména vlastníkům domů odňata byla možnost odpírati státním a železničním zaměstnancům byty, vydány byly předpisy obsažené v § 13 a násl. zák. z 11. července 1922 č. 225 Sb. o zajištění bytů státních a železničních zaměstnanců. Zajištěním, jež jest dle těchto předpisů přípustno, přechází zajištěný byt do dispozice státní správy za účelem ubytování státního neb železničního zaměstnance. Tohoto účelu lze dosíci i bez zmíněného zajištění, když státní správa již bytem na základě nájemní smlouvy disponuje a jej k ubytování svého zaměstnance užívá, aneb jest státní správě dána možnost ubytovati státního zaměstnance tím, že stát má vlastní budovy. Plyne tedy již z intence cit. zákona, že není třeba zajištění podrobiti jednak byty nalézající se ve státních budovách, jednak byty státem najaté a k ubytování státních neb železničních zaměstnanců použité.

Názor tento projeven byl v předpisu obsaženém v § 20 cit. zák., jenž stanoví v odstavci č. 2, že zákon č. 225/22 se nevztahuje na budovy státu, země, župy, okresu, obce, některého fondu těmito korporacemi spravovaného a na byty jimi najaté, kterých užívají jejich zaměstnanci jako bytů služebních.

I z doslovu tohoto předpisu plyne, že spojka »a« má zde význam rozlučovací, že následkem toho věta stanoví další podmínku pro vylovení bytů ze zajištění: »kterých užívají jejich zaměstnanci jako bytů služebních«, vztahuje se toliko na slova: »na byty jimi najaté«. Dle cit. předpisu rozeznávají dlužno tudíž dvě skupiny objektů, na které se zákon č. 225/22 nevztahuje a to

1. budovy nacházející se ve vlastnictví státu, země, župy, okresu, obce, nebo některého fondu těmito korporacemi spravovaného,

2. byty korporacemi těmito najaté, tedy byty, které se nenalézají v budovách tvořících vlastnictví předem zmíněných korporací, nýbrž které mají korporace toliko na základě smlouvy nájemní v držení, a kterých užívají jejich zaměstnanci jako bytů služebních.

Nesporo jest, že dům č. p. — v Rahově, ve kterém se nalézá byt, jehož zajištění bylo nař. rozhodnutím povoleno, náleží vlastnický čsl. státu. Jedná se zde tedy o budovu, která náleží k první skupině objektů, ze zajištění vyloučených.

Žal. úřad potvrdil výnos stolice první povolující zajištění bytu v domě tímto jedině proto, že byl shora uvedeného právního názoru.

Názor tento jest však, jak vychází na jevo z předem vyloženého smyslu ustanovení cit. § 20 č. 2, mylný.

Nař. rozhodnutí spočívá proto na nesprávném právním posouzení věci a náleželo je již z důvodu tohoto dle § 7 zák. o ss zrušiti.

Č. 3067.

L é k á r n y. — P r a c o v n í d o b a: I. * I noční službu kondicinu-jících lékárníků sluší posuzovati dle zák. o osmihodinové době pracovní z 19. prosince 1918 č. 91 Sb. resp. dle vlád. nař. z 1. prosince 1921 č. 499 Sb. — II. * Skutečnou dobou pracovní ve smyslu § 1, odst. 1 cit. zák. jest vyrozumívati dobu, po kterou dává dle účelu a povahy konkrétního podniku zaměstnanec ve shodě se zaměstnavatelem tomuto svou pracovní sílu k dispozici.

(Nález ze dne 8. ledna 1924 č. 22.391/23.)

V ě c: Mg.Ph. Jaroslav K. na Král. Vinohradech (adv. Dr. Al. Brunclík z Prahy) proti zemské správě politické v Praze o přestupek zákona o 8 hod. době pracovní.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím zamítla zsp odvolání st-lova podaná proti trestním nálezům osp-é na Král. Vinohradech z 22. června a 24. srpna 1922, jimiž byl st-l odsouzen pro přestupek § 1 zák. z 19. prosince 1918 č. 91 Sb., jehož se dle oznámení a vlastního doznání dopustil tím, že zaměstnával ve své lékárně magistry déle jak 8 hodin denně, pokud se týče min. nař. z 1. prosince 1921 č. 499 Sb. více jak 192 hodin za 28 dní, dle § 13 cit. zák. k pokutám obnosem 100 a 300 K resp. k vězení v trvání 10 a 20 dnů.

Své rozhodnutí odůvodnil žal. úřad tím, že skutková podstata přestupku st-li za vinu kladeného jest prokázána.

Stížnost na toto rozhodnutí podaná vytyká jednak vady řízení, jednak nezákonnost. — — —

Rozhoduje o stížnosti uvažoval nss takto: — — —

Po věcné stránce obrací se stížnost proti nař. rozhodnutí ve třech směrech; jednak má za to, že zák. o osmihodinové pracovní době lze vztahovati jen na podniky s velkým počtem zaměstnanců, jednak že při posuzování s k u t e č n é doby pracovní dlužno odlišovati dobu, po